

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001871 13 Кж
Бања Лука, 11.07.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С. Р., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Р. К. из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001871 12 К од 31.01.2013. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата и браниоца оптуженог, а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, дана 11.07.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог С. Р., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001871 12 К од 31.01.2013. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001871 12 К од 31.01.2013. године, оптужени С. Р. оглашен је кривим, због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), те је осуђен на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година. Истом пресудом оптужени је на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС) ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. На основу члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, чија висина ће бити одређена посебним рјешењем, док су на основу члана 108. став 3. истог Закона, оштећени са имовинскоправним захтјевом, упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог. Окружни тужилац пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда у осуђујућем дијелу преиначи тако што ће се оптужени строже казнити, а да се у ослобађајућем дијелу иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац оптуженог жалбу је изјавио из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се оптуженом изрекне блажа казна.

Бранилац оптуженог је у писменом одговору на жалбу окружног тужиоца, предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а окружни тужилац је у писменом одговору на жалбу браниоца оптуженог, предложио да се жалба браниоца одбије као неоснована.

У сједници вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, а у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је одустао од дјела жалбе окружног тужиоца у Добоју, која се односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у ослобађајућем дјелу побијане пресуде, док је подржао жалбу окружног тужиоца у погледу одлуке о кривичној санкцији у осуђујућем дијелу пресуде, предлажући да се оптуженом изрекне већа казна, те је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована. Бранилац оптуженог је у цијелости остао код разлога и приједлога из жалбе, као и код писменог одговора на жалбу тужиоца у погледу одлуке о кривичној санкцији, те је предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговоре на жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер је побијана пресуда, насупрот жалбеним наводима, дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбеном основу побијања пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде и оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани. Наиме, побијана пресуда детаљно

износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда на страни 14. и 15., анализирала садржај исказа свједока Р. Љ., Б. Ђ., П. Љ., Ј. С. и В. Ђ., а у вези са радњама из тачке 1. изреке пресуде и на основу истих правилно закључила да је оптужени заједно са још неколико лица запалио куће власништво М. А., Љ. Р., Ђ. К., Ч. К., М. А.1, Ј. С. и М. А. Насупрот тврдње жалбе браниоца, чињеница да је оптужени заједно са још неколико лица, запалио и куће Ј. С. и М. А., није утврђена само на основу исказа свједока Ј. С., већ и на основу исказа свједока Р. Љ., који је изјавио да је лично видио када је оптужени заједно са још неким лицима запалио и ове двије куће.

Исто тако, насупрот жалбеним приговорима браниоца оптуженог, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирала садржај исказа свједока Р. Љ. и у вези са радњама из тачке 2. и 4. изреке пресуде. Тако је побијана пресуда исказ овог свједока довела у везу са исказима свједока Н. М., Ђ. К., Ј. С. и Н. Љ., све те исказе правилно оцјенила и правилно закључила да је оптужени предузео радње из тачке 2. изреке побијане пресуде. Неосновано се у жалби браниоца, везано за ову тачку изреке побијане пресуде, наводи да није доказана чињеница да је оптужени заједно са још неколико лица, пуцао за оштећенима у тренутку када су ови бјежали, након што су успјели да се ослободе, јер наводи свједока Р. Љ. на ове околности, потврђени су исказом свједока Ђ. К. из истраге, који исказ је проведен као доказ на главном претресу пред првостепеним судом, обзиром да је свједок К. у том свом исказу навео да му је његов кум И. М., који је у међувремену преминуо, причао да је оптужени видио када су оштећени побјегли из гараже и да је из аутоматске пушке пуцао по њима али да их није успио повриједити. Надаље, исказ свједока Р. Љ., побијана пресуда је довела у везу и са исказима свједока Б. Ђ., П. Љ., М. Ђ., Ђ. К., М. Ш., А. С., С. Љ., В. Ђ., Д. И. и К. Ф. са главног претреса, те исказе свједока К. Г. и Ф. Х. из истраге. Искази свих ових побројаних свједока, побијана пресуда је на страни 16. и 17. детаљно анализирала и правилно оцјенила, правилно закључивши доказаним да је оптужени предузео и радње из тачке 4. изреке пресуде.

Побијана пресуда је, насупрот жалбеним приговорима, такође основано прихватила вјеродостојним и исказ свједока оштећеног Ђ. К. и у вези са радњама из тачке 3. изреке пресуде, који је на саслушању на главном претресу пред првостепеним судом, врло јасно исказао да му је комшиница Љ. Љ. рекла да је видјела оптуженог како је повадио све из његовог возила “Југо”, а да је затим дошао поново и возило одвукао трактором. Не само да је овај свједок то исказивао на главном претресу, већ је исте тврдње, како у вези са радњама оптуженог из тачке 3. изреке пресуде, тако и у вези са радњама из тачке 1., 4. и 5. изреке пресуде, износио и у свом ранијем исказу који је дао у истрази пред овлашћеним службеним лицима. И у том исказу овај свједок је детаљно и идентично као и на главном претресу, изнио како му је комшиница Љ. рекла да му је оптужени узео дјелове из његовог возила марке “Југо”, те да је је затим поново дошао трактором и одвезао то његово возило.

Надаље, побијана пресуда је посебно анализирана и садржај исказа свједока Р. Љ. и у вези са радњама из тачке 5. изреке пресуде, тај исказ довела у везу са исказима свједока Б. Ђ., Н. Љ., З. Б., К. Ф., као и са исказом свједока Ф. Х. из истраге и на основу истих, правилно закључила да је оптужени противправно присвојио путничко моторно возило марке “Застава 750” – Фићо, власништво Р. Љ.

Неосновани су и жалбени приговори у погледу одлуке првостепеног суда да не прихвати као доказ одбране као утврђене чињенице из правоснажне пресуде Основног суда у Модричи број К-43/97 од 23.10.1997. године. По оцјени овог суда, правилно је побијана пресуда одбила овај приједлог одбране и о разлозима одбијања тог приједлога, дала ваљано образложење на страни 18. пасус 4. , које у цијелости прихвата и овај суд.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалбе браниоца оптуженог.

На основу свега наведеног, ово вијеће налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ.

И једна и друга жалба побијају првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, односно изреченој казни затвора, при томе жалба тужиоца сматра да је изречена казна преблага, а жалба браниоца да је изречена казна престрога. Разматрајући те приговоре, овај суд налази да су обе жалбе неосноване.

За кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, прописана је казна затвора најмање пет година. Казна затвора у трајању од 13 (тринаест) година, коју побијана пресуда изриче оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су по првостепеном суду правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Неоснован је и жалбени приговор у погледу трошкова кривичног поступка. Наиме, одлука о трошковима кривичног поступка, донесена је у складу са одредбом члана 99. став 1. ЗКП РС и њена правилност није жалбом браниоца оспорена. Истовремено, за примјену става 4. члана 99. истог Закона за ослобађање ове обавезе, жалба није пружила доказе, из којих произилази да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава.

Како из наведених разлога, жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић